

Δευτέρα, 28 Απριλίου 1941

Καλέ μου φίλε,

Σου γράφω για να μοιραστώ μαζί σου την αγωνία που φώλιασε στη σκέψη μου τις τελευταίες ώρες. Δεν ξέρω, αν η απόφαση να σου απευθύνω αυτή τη γραφή, είναι σωστή, γιατί δε σου κρύβω, πως φοβούμαι μήπως εντέλει δε φτάσει ποτέ στα χέρια σου.

Ταλαντεύτηκα πλείστες φορές ως να το αποφασίσω. Το πράττω όμως γιατί η ευθύνη που φέρω είναι μεγάλη και τα γεγονότα επιτάσσουν να δράσω άμεσα. Οι εξελίξεις κάθε άλλο παρά ευοίωνες είναι. Στην Ακρόπολη κυματίζει η σβάστικα και, παρά την ηρωική αντίσταση, η Πατρίς υποκύπτει στον κατακτητή. Σκοτεινή ετούτη η Άνοιξη! Διαισθάνομαι πως είναι θέμα ωρών να φτάσουν και ως το θαλασσίνο κατώφλι μου οι κατακτητές.

Καλέ μου φίλε,

Στα χέρια μου βρίσκεται ένας θησαυρός, που η αξία του για το Ρέθυμνο και τους ανθρώπους του είναι αμύθητη και για τούτο δεν πρέπει να πέσει σε χέρια ξένα, μιανρά! Ένας θησαυρός που μου εμπιστεύτηκε φίλος καρδιακός τον Γενάρη του 1937 κι από τότε τον φυλάω ως κόρην οφθαλμού σε κρύπτη μυστική.

Τώρα όμως κινδυνεύει να βρεθεί και να κατασχεθεί υπό του εχθρού.

Μόλις φτάσει στα χέρια σου από άνθρωπο δικό μου, μπιστικό, θα καταλάβεις!

Η απόφασή μου είναι να παραδοθεί στην πόλη, όπου ανήκει. Και γνωρίζω καλά, απ' τη στάση του βίου σου, πως καταλληλότερος από εσέ δεν δύναται να βρεθεί.

Γνωρίζω, πως εσύ έχεις τη δύναμη να τον σιγουρέψεις, γιατί, όσο περνά ο καιρός και φεύγουν οι χρόνοι, η αξία του θα γιγαντώνεται! Κι, όταν έρθει η ώρα, που πια δεν θα έχεις δύναμη, με τη σειρά σου θα τον εμπιστευτείς στον επόμενο...

Είμαι βέβαιος, πως θα πράξεις το χρέος σου!

Είθε ο «χειμώνας» ετούτος που μας βαραίνει, να τελευτήσει λίαν συντόμως, δια να ανταμώσουμε πάλι και να πιούμε αμέριμνοι τη ρακή μας στα καφενεία του Πλατάνου. Λεύτεροι πια...

Ο Θεός μας, μαζί Σας.

Para siempre